

## תלמודו בידו

### דף יז עמוד א

**א** תלמיד שנידה את פלוני משום שעבר על איסור  
או משום שפגע בכבודו, האם הנידוי חל ?

**ב** במה חטא אותו צורבא מרבנן בימי רב יהודה, וכיצד  
נהגו בו ?

**ג** מה הדין אם נידה אדם שלא כדין ?

**ד** כיצד מנדים אב בית דין ותלמיד חכם ?

**א** **עבר על איסור:** הנידוי חל על כל העולם.

**פגע בכבודו:** חל על הכל מלבד רבו, שאין מכבודו של הרב שינהג בנידוי של תלמידו.  
- צורבא מרבנן עושה דין לעצמו, אם ברור לו שאדם אחר חייב לו ממון.

**ב** **חטא:** כשראה שיצרו מתגבר עליו, הלך למקום שאין מכירים אותו, לבש שחורים  
ועשה מה שלבו חפץ ונהג כך כדי שלא יחלל שם שמים בפרהסיא.

**נהגו בו:** נידוהו. ואף שתלמידיו צריכים אותו ללמוד, ומחמת הנידוי אסורים.  
כי רק אם הרב דומה למלאך ה' יש לבקש תורה מפייה.  
ולא התירו נידויו אף לאחר שמת רב יהודה.

וכשמת, לא נקבר במערה של חסידים, אלא בשל ראשי בית דין.

**ג** **המנדה עצמו חייב נידוי.** והמנדה צריך לבקש מהמנודה שלא כדין שיתירנו.  
ואם אינו יודע מי הוא, ילך לנשיא והוא יתיר לו.

**ד** **אב בית דין:** באושא התקינו שאומרים לו שאין מנדים אותו, אלא ישב בביתו.  
חזר וסרה, לרב הונא מנדים אותו. לריש לקיש אין מנדים בפרהסיא.

**תלמיד חכם:** מר זוטר א כשהיה צריך לנדות תלמיד חכם, נידה עצמו תחילה.  
וכשהגיע לביתו, התיר לעצמו את הנידוי, ואחר כך את של החכם.  
רב פפא היה מלקהו, כי זה עדיף מנידוי. וכך נהגו בארץ ישראל.